

ת"פ 48495/10/15 - מדינת ישראל נגד מוהנד סויטי, אחמד אלסויטי

בית משפט השלום בבאר שבע

19 נובמבר 2015

ת"פ 48495-10-15 מדינת ישראל נ' סויטי(עציר) ואח'
48421-10-15

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י עו"ד זילברמן

נגד
הנאשמים

1. מוהנד סויטי (עציר)
ע"י עו"ד ראחל
2. אחמד אלסויטי (עציר)
ע"י עו"ד נסאר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על ביטול הכרעת הדין מיום 10.11.15.

כתב האישום המתוקן התקבל ומסומן **במ/1**.

ניתנה והודעה היום ז' כסלו תשע"ו, 19/11/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין מתוקנת לנאשם 1

על יסוד הודאת הנאשם 1 אני מרשיע אותם בכניסה לישראל שלא כדין עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

ניתנה והודעה היום ז' כסלו תשע"ו, 19/11/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

גזר הדין יינתן בהמשך ויש להשאיר את הנאשמים בהיכל המשפט.

ניתנה והודעה היום ז' כסלו תשע"ו, 19/11/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

גזר דין

הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: "**החוק**"). כמו כן, הנאשם 2 הורשע גם בעבירות של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והתחזות כאדם אחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 לחוק העונשין.

אשר לנאשם 2, על פי האמור בכתב האישום, בחודש מאי 2014 התחזה הנאשם 2 למחמד סלאמה. הנאשם 2 הציג תעודות זהות מזויפת של האדם לו התחזה, וזאת במטרה להתקבל לעבודה בחברה GF B SERVICE בתפקיד מלצר במלון 'דניאל' בים המלח. עוד נטען, כי הנאשם 2, תושב הרשות הפלסטינית, שהה במדינת ישראל החל מחודש אפריל 2014 ועד ליום 20.10.2015, כשאינו בידו אישור כניסה או שהייה כדין.

אשר לנאשם 1, בכתב האישום המתוקן נטען כי ביום 20.10.2015 שהה הנאשם 1, שהינו תושב הרשות הפלסטינית, במדינת ישראל שלא כדין ובמשך זמן רב, כשאינו בידו אישור כניסה או שהייה כדין.

למען שלמות התמונה יצויין, כי את כלל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום, ביצעו הנאשמים יחד עם נאשם נוסף שהינו קטין, ואשר נשפט בבית משפט שלום לנוער, שם נגזר דינו והושת עליו עונש של 20 ימי מאסר בפועל, מאסר מותנה והתחייבות (ר' ת"פ 44822-10-15).

הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש, וכל צד היה רשאי לטעון בעניין זה כראות עיניו.

טיעוני הצדדים:

באת כוח המאשימה טענה כי על בית המשפט להביא בחשבון את המצב הביטחוני השורר במדינה, וכי יש בו כדי להביא להחמרה בענישתם של הנאשמים. עוד ביקשה באת כוח המאשימה לשקול לחומרא את משך התקופה בה שהו הנאשמים בתחומי המדינה ואת העובדה כי הנאשם 2 נותר בעבודתו וקיבל את שכרו מהמלון מדי חודש על בסיס אותה תעודת זהות מזויפת. הלה עתרה לקבוע בעניינו של הנאשם 2 מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר בפועל, ולגזור עליו עונש מאסר המצוי בתחתית המתחם, לצד ענישה צופה פני עתיד. כתמיכה בעמדותיה העונשיות, הפנתה באת כוח המאשימה לפסיקת בתי המשפט השונים, ובין היתר לפסיקתו של מותב זה. לבסוף, אשר לגזר דינו של הקטין, טענה באת כוח המאשימה כי בגזר דינו התחשב בית המשפט במצבו הבריאותי, וזאת בהצטרף להיותו קטין על כל המשמעויות הנגזרות מכך, ולפיכך יש לאבחן את המקרה שלו מעניינם של הנאשמים שבפני.

בדיון שנערך ביום 19.11.2015, לאחר תיקונו של כתב האישום בעניינו של הנאשם 1, טען בא כוחו כי בשים לב לעובדה שהנאשם 1 הורשע בעבירת שב"ח בלבד, ולאור העובדה כי הוא נמצא במעצר כחודש ימים, יש להסתפק בימי מעצרו, וזאת אף לאור פסיקתו של מותב זה, ככל שהיא נוגעת להחמרה בענישתם של שוהים בלתי חוקיים נוכח המצב הביטחוני.

בא כוח הנאשם 2 הפנה לגזר דינו של הקטין, שותפם לעבירה, וטען כי לאור עקרון אחידות הענישה יש להטיל על הנאשם עונש דומה לזה שהוטל על הקטין. כמו כן, הסנגור טען כי אין מקום להחמיר בעונשו של הנאשם 1 בשל המצב הביטחוני, וכי על בית המשפט לבחון את עניינו הקונקרטי של הנאשם. עוד טען הסנגור כי הנאשם 2 ביצע את העבירות ממניעים כלכליים בלבד, והפנה לעובדה כי הלה האחרון הודה בכתב האישום כפי שהוא, ובכך חסך העדתם של עדים רבים וזמן שיפוטי יקר.

בהמשך, ביום 19.11.2015, לאחר שכתב האישום תוקן בעניינו של הנאשם 1, טען ב"כ הנאשם 2 כי שעה שהמאשימה סבורה שעבירת השימוש במסמך מזויף ועבירת ההתחזות אינן עבירות מתמשכות, או אז יש לגזור גזירה שווה בעניינו של נאשם 2 וזאת על רקע טיעוני באת כוח המאשימה לעניין העונש בהם ציינה כי מדובר בעבירות נמשכות המצדיקות החמרה בעונשו. הנאשמים הביעו צער על ביצוע העבירות, תוך שטענו כי מניעים היו כלכליים בלבד, והבטיחו שלא לחזור על ביצוען.

דין והכרעה:

בביצוע עבירת השב"ח, פגעו הנאשמים בזכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה ובזכותה להסדיר את מדיניות שוק העבודה באמצעות מתן היתרי שהייה. כך גם, יש בעבירות שהייה הבלתי חוקית משום הכבדה על רשויות

אכיפת החוק וכוחות הביטחון, הנדרשים להשקיע משאבים לא מבוטלים על מנת לטפל בתופעה, גם אם מדובר בשב"חים שנכנסים לצרכי פרנסה. אין גם להתעלם מהעובדה כי בעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק, טמון סיכון פוטנציאלי לביטחון אזרחי ותושבי מדינת ישראל.

יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בעניין אלהרוש:

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בביטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין... אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה"

יחד עם זאת, בעניין אלהרוש צוין כי מקום בו מדובר בנאשמים אשר נכנסו שלא כחוק לתחומי מדינת ישראל אך ממניעים כלכליים ולצרכי פרנסה, הרי שמידת הפגיעה שלהם באינטרס המוגן של ביטחון המדינה הינה פחותה.

בעניינם של הנאשמים, אפילו מניעיהם היו כלכליים גרידא, הרי שעדיין לא ניתן להתעלם בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה כי אין המדובר במי אשר ביקשו אך להיכנס לישראל על מנת להרוויח את פת לחמם ולחזור בסופו של יום לביתם, אלא עסקינן בנאשמים אשר הלכה למעשה מרכז חייהם על פני תקופה ארוכה ביותר היה בישראל. אלו נשארו לאחר שעות העבודה בשטחי המדינה והתנהלו כאילו היו אזרחי המדינה לכל דבר ועניין.

אשר לנאשם 2, יש ליתן את הדעת לכך שעצם הצטיידותו בתעודות זהות מזויפת מלמדת באופן אינהרנטי על תכנון שקדם לביצוע העבירה. זאת ועוד, זיוף תעודת זהות ישראלית במאובחן מאישור שהייה מצדיק החמרה שכן השימוש בתעודת זהות ישראלית נועד להסוות את עצם היות המחזיק בה שוהה בלתי חוקי ויש בה, ולו מבחינה פוטנציאלית, לבצע פעולות נוספות תחת אותה זהות בדויה מעבר לשהייה ללא כל מגבלה בכל תחומי המדינה. דברים אלו נאמרים במאובחן מאישור שהייה שלא כדין שבו גם אם הפרטים מזויפים האוחז באותו רישיון אינו מסתיר מפני גורמי אכיפת החוק את דבר היותו תושב הרשות כאשר אישורים אלו ומוגבלים למקום עבודה ספציפי תוך תיחום לשעות העבודה מוגדרות. לא זו אף זו, אלא שהנאשם עבד בעבודתו וקיבל משכורת מדי חודש, במשך כשנה וחצי, בהסתמך על אותה תעודת זהות מזויפת, ובמובנים מסוימים חסד עשתה המאשימה עם הנאשם עת בחרה שלא להאשימו גם בעבירה של קבלת דבר במרמה (בהנחה שהמעביד לא היה מודע לזהות הבדויה של הנאשם).

לאור אלה, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות ומהותן, התחכום והתכנון המוקדם שקדם להם, הריני לקבוע כי במקרה הנדון מידת הפגיעה בערכים המוגנים, בעניינו של הנאשם 2 מצויה ברף הבינוני, ואילו בעניינו של הנאשם 1 זו מצויה ברף הבינוני-נמוך.

השלכת המצב הבטחוני הנוכחי על עונשם של הנאשמים:

בעניין אלהרוש נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לצרכי פרנסה, כשזו נעברת בפעם הראשונה ולא נלוות לה עבירות נוספות, נע בין מאסר מותנה לחמישה חודשי מאסר בפועל. נשאלת איפה השאלה האם יש במצב הביטחוני כדי להחמיר עם הנאשם אם לאו.

בשאלה העקרונית סבורני כי לנוכח פסיקתו של בית המשפט העליון, לא יכולה להיות מחלוקת כי מצב ביטחוני קשה יכול להשפיע על מידת העונש שייגזר בגין ביצוע עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק. כך למשל, קבע כב' השופט ס' ג'ובראן בעניין אלהרוש בפסקה 65 לפסק דינו:

"מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הבטחוני. היא עשויה להשתנות עם שינוי העתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז. יש לבחון ולהתאים מעת לעת את מתחם העונש ההולם ואת העונש הראוי בתוך המתחם בגין עבירה זאת על פי תנאי הזמן והמקום, כך שאת מסקנתנו בפסק דין זה יש לבחון על רקע נסיבות ומצב בטחוני נתון [ההדגשות לא במקור - ד.ב.ט]."

אף לטעמי יש ממש בעתירתה של באת כוח המאשימה להחמיר בעונשם של נאשמים בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק עת שורר במדינה מצב ביטחוני רעוע וזאת ממספר סיבות. ראשית, בימים אלו, כוחות הביטחון נדרשים להקצות משאבים רבים, הן אנושיים והן כלכליים, לצורך אבטחתם של אזרחי מדינת ישראל לכל אורכה ורוחבה של המדינה. ביצוע עבירות כגון אלו שביצעו הנאשמים מקשה עוד יותר על עבודת רשויות הביטחון, אשר נדרשים להפנות תשומות על מנת לטפל ולמגר את תופעת חדירתם של השוהים הבלתי חוקיים לתחומי מדינת ישראל.

שנית, גם אם אין בכניסתם לשטחי מדינת ישראל של השוהים הבלתי חוקיים המבקשים אך למצוא מקור פרנסה כדי לפגוע באופן ישיר בביטחונה של מדינת ישראל, הרי שעצם כניסתם של תושבי הרשות הפלסטינאית לתוך תחומי המדינה שלא תחת עינם הפקוחה של גורמי הביטחון יוצרת, ולו בעקיפין, פוטנציאל לפגיעה ביטחונית. בהקשר לכך, לא ניתן א-פרוורית לאבחן בין השוהים הבלתי חוקיים המבקשים להיכנס לשטחי המדינה ממניעים כלכליים בלבד לבין כאלו המבקשים לפגוע בביטחונה של המדינה ואזרחיה. ואכן, לדאבון הלב, ניסיון החיים מלמד כי לא אחת אותם מפגעים נכנסו לשטחי מדינת ישראל מתחומי הרשות הפלסטינאית.

שלישית, מסכים אני עם הטענה כי בשעה שברחובות ישראל מתרחשים פיגועי טרור, שומה על בית המשפט אף ביתר שאת להעלות תרומתו לשם מניעת תופעת השוהים הבלתי חוקיים ולשם הרתעתם של אלו, וזאת יש לעשות באמצעות הטלת עונשים מחמירים מאלו המוטלים בימים של רגיעה ביטחונית.

משנקבע שהמצב הביטחוני מהווה שיקול ממכיל לשיקולים לצורך גזירת עונשם של הנאשמים, נשאלת אפוא השאלה כיצד אמורה אותה החמרה בענישה לבוא לידי ביטוי: האם בגדרי המתחם שנקבע בהלכת אלהרוש או ע"י קביעתו של מתחם עונש הולם חדש וכנגזרת מכך האיזונים המתבקשים בגדרי אותם מתחמים שייקבעו ע"י בית המשפט.

בת.פ. 30053-09-15 מ"י נ' חמזה גבריל מותב זה חיווה דעתו כי ככל שהדבר נוגע לכניסה שעה שהמצב הביטחוני רעוע יש לראות זאת כחלק מנסיבות ביצוע העבירה ועל כן יש מקום לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר מזה שנקבע בהלכת אלהרוש שתחילתו מספר ימי מאסר בודדים. מנגד, כאשר מדובר בכניסה שבוצעה עובר לקיומו של המצב הביטחוני החריג הדבר צריך לבוא לידי ביטוי בגדרי המתחם ולא בקביעתו של מתחם שונה מזה שנקבע באלהרוש. בעניינינו, מדובר בנאשמים אשר נכנסו לשטחי המדינה בשעה שהמצב הביטחוני היה שפיר ועל כן, המצב הביטחוני הרעוע השורר במועד גזירת עונשם של הנאשמים ימצא את ביטויו בגדרי מתחם העונש ההולם.

בנוסף, פרק הזמן הארוך ביותר אשר שהו הנאשמים בתחומי המדינה, ימצא אף הוא את ביטויו במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שהבאתי בחשבון את הערכים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, את מידת הפגיעה בהם ואת מדיניות הענישה הנוהגת, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בענייניו של הנאשם 2, בגין מכלול העבירות בהן הורשע, נע בין 3 ל- 10 חודשי מאסר בפועל. בענייניו של הנאשם 1, ינוע מתחם העונש ההולם בין מספר ימי מאסר לבין חמישה וחצי חודשי מאסר בפועל.

בקביעת עונשם של הנאשמים בגדרי המתחם ולקולא ילקחו בחשבון גילם הצעיר, עברם הפלילי הנקי, הודאתם, החיסכון בזמן שיפוטי, היותם תושב השטחים הנעדרים מעטפת תומכת, ומכאן שמעצרו ומאסרו קשה אף יותר מאשר על דרך הכלל. עוד יש להניח כי למאסרו של הנאשמים תהיה השפעה גם על יתר בני המשפחה הנתמכים מעבודתם.

מנגד ולחומרה יינתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד וכן הרתעת הרבים וזאת בשים לב לנפוצות העבירה וזאת בהצטרף למצב הביטחוני כפי שפורט לעיל.

אשר לטענתו של בא כוח הנאשם 2, לפיה נוכח העונש אשר נגזר על שותפו הקטין, הרי ששיקולים של אחידות בענישה מצדיקים הקלה בעונשו שלו, סבורני כי אין מקום לגזור גזירה שווה, שכן האחר הינו קטין על כל המשתמע מכך ואילו הנאשם שבפניי הינו בגיר. אכן, לא אחת מדובר בגבול שרירותי שיכול וימים בודדים מפרידים בין הפיכתו של אדם בגיר ובין היחשבו כקטין. הפרדה שכזו יכול ותמצא ביטוי גם בטענות התיישנות וסוגיות משפטיות אחרות. ודוק, המחוקק לא מצא לייחד תקופת זמן נוספת שמצדיקה הקלה בעונש, למעט ההוראה הכללית המופיעה בסעיף 40א(1) לחוק העונשין, המונה בין הנסיבות שבהן רשאי בית המשפט את גילו של הנאשם (עוד ר' בעניין זה פסק דינה של כב' השופטת א' חיות את דעתה (בהסכמת כב' השופט נ' סולברג) בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (03.04.2014)). הדברים אף נכונים ביתר שאת, מקום בו פער הגילאים בין הקטין לבין הנאשם 2 אינו מתמצה בשבועות או בחודשים אלא עומד על לא פחות כשנתיים.

עוד אציין כי לצורך גזירת עונשו של הנאשם 2 לא מצאתי להידרש לסוגיה האם עבירת ההתחזות הינה עבירה נמשכת וקביעת מתחם העונש העולה נעשית מתוך הנחה מקלה עם נאשם זה, לפיה בנסיבותיו של תיק זה מדובר בעבירה חד פעמית.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

א. 31 יום מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 20.10.15.

ב. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורם שלא יעברו כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשים ויום מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 20.10.15.

ב. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורם שלא יעברו כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ניתנה והודעה היום ז' כסלו תשע"ו, 19/11/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט